

Sygnatura akt VI W 371/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lipca 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Chodkowski

Protokolant: Katarzyna Kraska

po rozpoznaniu w dniu 6 lipca 2015 roku

sprawy przeciwko Z. D. synowi Z. i T. z domu R.

urodzonego (...) we W.

obwinionego o to, że

w dniu 11 kwietnia 2014 roku około godziny 8:00 przy ul. (...) we W. poza droga publiczną na terenie parkingu podwórka wewnętrznego kierując pojazdem marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) nie zachował należytej ostrożności podczas manewru omijania w wyniku czego uderzył zewnętrznym prawym lusterkiem pieszego A. P., czym zagroził jego bezpieczeństwu oraz spowodował u niego obrażenia ciała.

tj. o czyn z art. 98 kw

I. uznaje obwinionego **Z. D.** za winnego czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 98 kw i za to na podstawie art. 98 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości **500 (pięciuset) złotych;**

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 616 § 2 kpk w zw. z art. 119 kpw obciąża obwinionego kosztami postępowania w wysokości 100 zł oraz wymierza mu opłatę w kwocie 50 zł.

UZASADNIENIE

W toku przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

W dniu 11 kwietnia 2014 roku, około godziny 19.41, na parkingu mieszczącym się w podwórzu wewnętrznym, przy ulicy (...) we W., doszło do zdarzenia z udziałem samochodu osobowego marki A. (...) o nr rej. (...), którego kierującym był Z. D. i pieszego A. P..

Kierujący samochodem A. (...), ruszając pojazdem, próbował ominąć przebywającego na podwórzu A. P..

Wykonując ten manewr, zahaczył prawym zewnętrznym lusterkiem pieszego.

W wyniku zdarzenia A. P. doznał stłuczenia kończyny górnej prawej.

dowód:

zeznania A. P. - protokół rozprawy z dnia 6 lipca 2015 roku (k.61-62);

zeznania A. P. k.8;

zaświadczenie lekarskie k.10;

opinia sądowo-lekarska k.21;

notatka urzędowa k .6 akt.

Z. D., w toku czynności wyjaśniających, nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W złożonych wyjaśnieniach stwierdził, że omijał idącego z prawą stroną pieszego, po czym ten zaczął biec za jego pojazdem, uderzać w samochód i wyzywać obwinionego.

W toku postępowania jurysdykcyjnego nie stawiał się za wezwaniem Sądu.

Analiza materiału dowodowego a w szczególności zeznań A. P., jego zachowania się po doznanych urazach i dokumentacji medycznej, pozwoliły na nie budzące wątpliwości ustalenie, że doszło do uderzenia lusterkiem samochodu obwinionego w momencie, gdy ten omijał idącego pieszego.

Okoliczność ta wynika wprost z zeznań pokrzywdzonego. Świadek wskazał na element pojazdu, którym został zahaczony (lusterko) i moment, w którym do tego doszło (wykonanie manewru omijania). Natychmiast (co przyznaje obwiniony), po ominięciu go przez A., zaczął biec za nim, po czym kierował wobec Z. D. swoje uwagi i pretensje.

Bezpośrednio po zdarzeniu udał się do lekarza, który potwierdził doznanie przez niego stłuczenia prawej ręki (co następnie znalazło odzwierciedlenie w świadectwie sądowo-lekarskich oględzin ciała). Udał się też na Policję, którą zawiadomił o zdarzeniu.

Całość zatem zgromadzonego materiału dowodowego układa się w jednolitą całość i potwierdza podany przez pokrzywdzonego przebieg wydarzeń.

Z tego względu Sąd uznał, że obwiniony dopuścił się zarzucanego mu wykroczenia z art. 98 kw. Kierując bowiem samochodem marki A. (...), nie zachował bowiem należytej ostrożności podczas manewru omijania pieszego, w wyniku czego uderzył zewnętrznym prawym lusterkiem A. P. powodując stłuczenie prawej, górnej kończyny pokrzywdzonego.

Nagminność wykroczeń z udziałem kierowców pojazdami mechanicznymi na obszarze miasta, miejsce, czas jego popełnienia oraz rodzaj naruszonych zasad ruchu drogowego to okoliczności, które Sąd miał na względzie wymierzając obwinionemu karę grzywny.

Jest ona współmierna do stopnia jego zawinienia, uwzględnia jego sytuację materialną i pozwoli na osiągnięcie celów kary tak w zakresie wychowawczego oddziaływania na obwinionego, jak i w płaszczyźnie społecznego jej oddziaływania. Uzmysłowi również obwinionemu karygodność jego zachowania. Sąd nie widział możliwości orzeczenia łagodniejszej formy kary, ani - tym bardziej - odstąpienia od wymierzenia kary, bądź przestania na zastosowaniu wobec obwinionego środków oddziaływania wychowawczego. Uwzględniono bowiem również społeczne oddziaływanie oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze orzeczonej kary, które mają stanowić adekwatną względem popełnionego czynu represję wobec sprawcy oraz piętnować w oczach społeczeństwa zachowanie, którego obwiniony się dopuścił. Sąd wyraża jednocześnie przekonanie, iż orzeczona kara spełni swoje zadania w zakresie prewencji szczególnej i pomoże zrozumieć obwinionemu nieprawidłowość jego zachowania na drodze.

Orzeczenie o kosztach postępowania oparto o przepis art. 627 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w.